

Datum van inontvangstneming : 06/08/2015

Zaak C-333/15**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

6 juli 2015

Verwijzende rechter:

Tribunal Supremo (España)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 mei 2015

Verzoekende partij:

María Pilar Planes Bresco

Verwerende partij:

Comunidad Autónoma de Aragón

Madrid, 22 mei 2015.

FEITEN

TEN EERSTE. MARÍA DEL PILAR PLANES BRESKO heeft cassatieberoep ingesteld tegen het arrest van de derde kamer van de afdeling bestuursgeschillen van het Tribunal Superior de Justicia de Aragón van 13 maart 2013 in zaak nr. 339/2009. **[Or. 2]**

TEN TWEEDE. Bij dat arrest verwierp het Tribunal Superior de Justicia de Aragón beroep nr. 339/2009, dat Planes Bresco had ingesteld tegen het besluit van de minister van Landbouw en Voedselvoorziening van Aragón van 26 juni 2009 waarbij het administratief beroep werd verworpen dat Planes Bresco had ingesteld tegen het bestuurlijk besluit van de minister van Landbouw en Voedselvoorziening van 11 juni 2008 en tegen het besluit van de algemeen directeur van de landbouwproductie van 2 juni 2008 inzake ontkoppelde steun in de bedrijfstoelageregeling.

TEN DERDE. In het kader van het cassatieberoep is de behandeling van de zaak bij beschikking van 26 maart 2015 geschorst en is de partijen en het openbaar ministerie verzocht om binnen vijftien dagen opmerkingen in te dienen over een

verzoek aan het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet artikel 29 van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van gemeenschappelijke voorschriften voor regelingen inzake rechtstreekse steunverlening in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot vaststelling van bepaalde steunregelingen voor landbouwers, dat uitbetalingen uit hoofde van de steunregelingen ontzegt aan begunstigden „*van wie vaststaat dat zij de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig hebben gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de betrokken steunregeling*”, aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten niet toestaat om algemene bepalingen vast te stellen die het aantal „*subsidiabele hectaren*” (blijvend grasland) beperken door een objectieve omschrijving te geven van de algemene gevallen waarin wordt vermoed dat de begunstigde de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig heeft gecreëerd?

2. Is een dergelijke algemene bepaling (zoals die in het dertiende lid van het besluit van het ministerie voor Landbouw en Voedselvoorziening van de autonome regio Aragón van 24 januari 2007 [**Or. 3**]), die het subsidiabele blijvend grasland van bedrijven waarvan het voederareaal in aanmerking is genomen voor de toekenning van bedrijfstoelagen, beperkt tot „*een maximumareaal dat niet uitstijgt boven het gemiddeld voor de toekenning van bedrijfstoelagen in aanmerking genomen voederareaal*” en dus aanneemt dat het boven dat areaal gedeclareerde blijvend grasland een kunstmatig karakter heeft, strijdig met de artikelen 43 en 44 van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 voor zover deze bepalingen voorschrijven dat „*[elke] landbouwer een toelage recht per hectare [ontvangt]*” en dat onder de „*subsidiabele hectaren*” onvoorwaardelijk moet worden verstaan „*welke landbouwland ook van het bedrijf in de vorm van bouwland en blijvend grasland met uitzondering van de grond die voor blijvende teelten, als bosgrond of voor niet-landbouwactiviteiten in gebruik was*”?

3. Staat ten slotte artikel 29 van verordening nr. 1782/2003 enkel toe om uitbetaling te weigeren wanneer concreet en met betrekking tot een specifieke landbouwer is aangetoond dat deze de voorwaarden voor de uitbetalingen kunstmatig heeft gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de steunregeling?

TEN VIERDE. In haar schriftelijke opmerkingen verklaarde Planes Bresco zich akkoord met de prejudiciële verwijzing op grond dat „*het begrip ‘subsidiabele hectaren’ en de beperking van de uitbetaling in artikel 29 van verordening (EG) nr. 1782/2003 door de Unierechtsorde tot stand gebrachte rechtsbegrippen zijn die, overeenkomstig het beginsel van voorrang van het Unierecht, door het Hof van Justitie moeten worden uitgelegd*”. Hieraan heeft zij toegevoegd dat er geen

sprake was van een acte clair en dat redelijke twijfel bestond over de uitlegging en de toepassing van de artikelen 43, 44 en 29 van verordening nr. 1782/2003.

TEN VIJFDE. De autonome regio Aragón heeft zich verzet tegen de prejudiciële verwijzing op grond dat de inhoud [**Or. 4**] van het besluit van 24 januari 2007 „gekend is door de organen van de Europese Unie die bevoegd zijn voor landbouw en die de door de autonome regio Aragón vastgestelde besluiten hebben onderzocht en gecontroleerd en tot op heden nog geen enkele opmerking daarover hebben geformuleerd”. Hieraan voegde de autonome regio toe dat de overheidsdiensten en het Rekenhof evenmin opmerkingen hadden geformuleerd over die regeling en dat hoe dan ook „het criterium van het besluit van 24 januari 2007 belet dat de voorwaarden voor de verkrijging van steun in de vorm van bedrijfstoelagen uit hoofde van het gemeenschappelijk landbouwbeleid kunstmatig worden gecreëerd, niet nadelig is voor de meerderheid van de begunstigden van het gemeenschappelijk landbouwbeleid die zich naar behoren houden aan de toepasselijke Uniewetgeving, en heeft vermeden dat aanvragen met betrekking tot ten onrechte gedeclareerde arealen, ten koste van de landbouwers, aanleiding zouden geven tot problemen”.

TEN ZESDE. Het openbaar ministerie verzette zich niet tegen de prejudiciële verwijzing, stellende dat het noodzakelijk is dat het Hof van Justitie zich uitsprekt over de mogelijkheid dat instanties van een lidstaat „het begrip ‚subsidiabele hectare’ anders invullen dan in de Europese wetgeving, en zulks los van de algemene overweging dat het blijvend grasland – althans hetwelk uitstijgt boven het areaal waarvoor in de referentieperiode steun is ontvangen – enkel als landbouwactiviteit kan worden aangemerkt wanneer wordt aangetoond dat op dat grasland daadwerkelijk veehouderij wordt beoefend”. Bijgevolg kan het Hof van Justitie, volgens het openbaar ministerie, duidelijkheid brengen over de vraag „of het in overeenstemming is met het Unierecht dat de instanties van een lidstaat bij de toepassing van artikel 44 van verordening nr. 1782/2003 bij algemeen besluit beslissen om van de categorie van ‚subsidiabele hectaren’ uit te sluiten alle door een landbouwer gedeclareerde arealen blijvend grasland die uitstijgen boven de arealen die voordien in aanmerking waren genomen om overeenkomstig artikel 43 de hem toekomende normale rechten te bepalen, en de inachtneming van die arealen en dus de vervanging van bouwland door grasland afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat dit grasland daadwerkelijk wordt gebruikt voor veehouderij in het jaar waarvoor [**Or. 5**] om steun wordt verzocht”. Het openbaar ministerie concludeert dat indien het Hof deze vraag ontkennend beantwoordt, „het noodzakelijk is dat het Hof zich ook uitsprekt over de andere kwesties, die betrekking hebben op de vraag of een door een instantie van een lidstaat vastgestelde algemeen bepaling kan voorzien in een onweerlegbaar vermoeden dat de aangifte van een areaal blijvend grasland dat uitstijgt boven het areaal dat in aanmerking is genomen voor de bepaling van de normale steunrechten op grond van artikel 43 van verordening [nr. 1782/2003] voor dat areaal neerkomt op kunstmatige creatie van de voorwaarden voor de uitbetalingen in de zin van artikel 29 van die verordening”.

[omissis]

IN RECHTE

TEN EERSTE. Feiten van het hoofdgeding voor het Tribunal Supremo.

1. Op 30 april 2007 diende Pilar Planes Bresco bij het regionale bureau van Segriá (Lleida) een verzamelaanvraag in voor bedrijfstoelage op grond van verordening nr. 1782/2003 (EG) van de Raad van 29 september 2003 en voor rechtstreekse gekoppelde areaalsteun, alsook een aangifte van akkerbouw voor het landbouwjaar 2007. In dat verzoek heeft zij 48,47 hectaren gedeclareerd als „*subsidiabele hectaren die grond opleveren voor de toekenning van normale steun*”.

2. De autoriteiten van Catalonië hebben de aanvraag doorgestuurd naar de autonome regio Aragón, die bij besluit van de directeur-generaal van de landbouwproductie van 11 juni 2007, voor zover hier van belang, daarop heeft geantwoord dat het door de betrokkene gedeclareerde areaal werd gecorrigeerd „omdat het blijvend grasland het voederareaal overschr[eed]”, waarbij het tot normale hectaren gecorrigeerde areaal werd beperkt tot 28,70 hectaren. **[Or. 6]** Aldus werden 34,78 van de 63,48 toegewezen rechten wegens „*niet-gebruik*” uitgesloten.

3. Van mening dat de inkorting met 34,78 rechten en/of hectaren onrechtmatig was, heeft de betrokkene administratief beroep ingesteld tegen dat besluit. Daarbij beriep zij zich in wezen op de voorrang van het Unierecht en de schending van de rechten van verdediging ten gevolge van het feit dat het besluit niet met redenen was omkleed.

4. Uiteindelijk wees de regionale minister het administratief beroep af bij besluit van 26 juni 2009, op grond dat het dertiende lid van het besluit van 24 januari 2007 van het ministerie voor Landbouw en Voedselvoorziening van Aragón van toepassing was op verzoeksters aanvraag. Volgens die bepaling „*is blijvend grasland enkel subsidiabel voor bedrijven waarvan het voederareaal in aanmerking is genomen voor de toekenning van bedrijfstoelagerechten, en zulks tot een maximumareaal dat niet uitstijgt boven het gemiddeld voor de toekenning van bedrijfstoelagerechten in aanmerking genomen voederareaal*”, zodat „*het blijvend grasland dat boven de in dit lid vastgestelde limiet is gedeclareerd, overeenkomstig artikel 29 van verordening (EG) nr. 1782/2003 van steun is uitgesloten, aangezien wordt aangenomen dat de begunstigde de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig heeft gecreëerd*”.

5. Tegen die beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Bij arrest van 13 maart 2013 heeft de kamer voor bestuursgeschillen van het Tribunal Superior de Justicia de Aragón die beslissing rechtmatig verklaard en alle door verzoekster aangevoerde middelen tot nietigverklaring afgewezen op grond dat het besluit van

het ministerie voor Landbouw en Voedselvoorziening van Aragón op basis waarvan de overheid verzoeksters steunaanvraag had behandeld, volledig in overeenstemming was met het Unierecht, dat een „*bepanking van de uitbetaling*” (artikel 29 van verordening nr. 1782/2003) toelaat „*wanneer vaststaat dat de begunstigde de voorwaarden voor de [Or. 7] uitbetaling kunstmatig heeft gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de betrokken steunregeling*”.

6. In het vierde middel van haar cassatieberoep tegen genoemd arrest voert Planes Bresco aan dat dit arrest „*schending oplevert van artikel 44 van verordening (EG) nr. 1782/2003, dat de bedrijfstoelageregeling regelt, en van verordening nr. 795/04, die deze bedrijfstoelageregeling uitwerkt*”. Volgens haar volgt uit deze bepalingen dat zowel bouwland als blijvend grasland zonder enige beperking subsidiabele hectaren uitmaken, aangezien zij enkel de hectaren die voor blijvende teelten, als bosgrond of voor niet-landbouwactiviteiten in gebruik waren, van die categorie uitsluiten. Zij is dan ook van mening dat het besluit van 24 januari 2007 van het ministerie voor Landbouw en Voedselvoorziening van Aragón (op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, en die het Tribunal Superior de Justicia de Aragón in overeenstemming met het Unierecht achtte) indruist tegen verordening nr. 1782/2003 wegens „*uitholling van het begrip ‚subsidiabele hectare’*”, en dat de overheid een deel van de door de betrokkene gedeclareerde hectaren niet kan uitsluiten op grond dat zij „*blijvend grasland*” uitmaken.

7. Het bestuur van de autonome regio Aragón, dat zich tegen dit beroep heeft verzet, heeft de in het bestreden arrest uiteengezette overwegingen hernomen.

TEN TWEEDE. Toepasselijk Unierecht.

1. Zowel verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 – die *ratione temporis* van toepassing is op het onderhavige geval – als de verordeningen die daarvan in de plaats zijn gekomen – verordening (EG) nr. 73/2009 en verordening (EU) nr. 1307/2013 – hebben de regeling van de landbouwsteun duidelijk gewijzigd door het systeem van (aan specifieke [Or. 8] landbouw- en veehouderijactiviteiten) *gekoppelde steun* te vervangen door het systeem van *ontkoppelde steun* (bestaande in directe ondersteuning van de inkomsten van de landbouwers).

Het bedrag van die steun werd bepaald aan de hand van de historische methode, volgens dewelke aan elke betrokkene een aantal *normale rechten* en *braakleggingstoelagerechten* worden toegewezen, rekening houdende met de *gekoppelde steun* die de landbouwers in de drie jaren vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1782/2003 hadden ontvangen.

In dit verband kent artikel 43 van verordening nr. 1782/2003 aan elke landbouwer een (op basis van die historische methode berekend) „*toeslagerecht per hectare*”

toe, waarbij „[h]et totale aantal toeslagrechten [...] gelijk [moet] zijn aan het [...] aantal hectaren”, zoals vastgesteld overeenkomstig die methode, dat „alle voederareaal in de referentieperiode” (die volgens artikel 38 de kalenderjaren 2000, 2001 en 2002 behelst) moet omvatten.

Voorts bepaalt artikel 44 van verordening nr. 1782/2003 (onder het opschrift „Gebruik van de toeslagrechten”) in lid 1 dat „[e]lk toeslagrecht dat gepaard gaat met een subsidiabele hectare [...] recht [geeft] op de uitbetaling van het in het kader van het toeslagrecht vastgestelde bedrag” en in lid 2 dat onder „subsidiabele hectare” het volgende moet worden verstaan:

„Onder ‚subsidiabele hectare’ wordt verstaan welke landbouwgrond ook van het bedrijf in de vorm van bouwland en blijvend grasland met uitzondering van de grond die voor blijvende teelten, als bosgrond of voor niet-landbouwactiviteiten in gebruik was”.

De leden 3 en 4 van dat artikel preciseren het gebruik van toeslagrechten door uitdrukkelijk het volgende te bepalen:

„De landbouwer geeft aan welke percelen overeenstemmen met subsidiabele hectaren die met een toeslagrecht gepaard gaan. Behalve in geval van overmacht of in uitzonderlijke omstandigheden blijven die percelen ter beschikking van de [Or 9] landbouwer gedurende een periode van ten minste 10 maanden, aanvangend op een door de lidstaat vast te stellen datum die ten vroegste valt op 1 september van het kalenderjaar dat voorafgaat aan het jaar waarin de aanvraag tot deelneming aan de bedrijfstoelageregeling is ingediend.

De lidstaten kunnen, in naar behoren gemotiveerde gevallen, de landbouwer machtigen om zijn aangifte te wijzigen, mits de aangifte beperkt blijft tot het totale aantal hectaren waarvoor hem toeslagrechten zijn toegekend en de aangifte beantwoordt aan de voorwaarden voor de verlening van de bedrijfstoelag voor het betrokken areaal.”

Hoewel verordening nr. 1782/2003 de begrippen „bouwland” en „blijvend grasland” niet definieert, blijkt het onderscheid tussen beide termen uit verordening (EG) nr. 796/2004 van 21 april 2004, waar bouwland is gedefinieerd als „voor teelt van gewassen gebruikte grond en braakgelegde grond of grond die [...] in een goede landbouw- en milieuconditie wordt gehouden, of grond onder een kas of onder een vaste of verplaatsbare beschutting” en „blijvend grasland” is gedefinieerd als „grond met een natuurlijke of ingezaaide vegetatie van grassen of andere kruidachtige voedergewassen die gedurende ten minste vijf jaar niet in de vruchtwisseling van het bedrijf wordt opgenomen”.

2. Uit die bepalingen blijkt dat de Uniewetgever van mening is dat de toeslagrechten samenvallen met de subsidiabele hectaren en dat alle voederareaal daaronder vallen.

Voorts is aan te nemen dat de inaanmerkingneming van blijvend grasland voor de toeslagrechten dermate onvoorwaardelijk is dat het in overweging 4 van verordening nr. 1782/2003 erkende „positief milieueffect [van blijvend grasland]” de Uniewetgever ertoe heeft gebracht de lidstaten te verplichten erop toe te zien „dat de grond die op de voor de aanvragen van oppervlaktesteun voor 2003 vastgestelde datum blijvend grasland was, als blijvend grasland wordt gehandhaafd” (artikel 5, lid 2) en die lidstaten bepaalde afwijkingen toe te staan „mits [Or 10] er maatregelen worden getroffen om te voorkomen dat de totale oppervlakte blijvend grasland aanzienlijk afneemt”.

De enige uitzonderingen op die inachtneming zijn te vinden in verordening nr. 1782/2003 zelf, waarvan artikel 43, lid [3] uit het begrip „voederareaal” uitsluit „gebouwen, bossen, vijvers en wegen, oppervlakten die werden gebruikt voor andere gewassen die voor communautaire steun in aanmerking kwamen, of voor blijvende teelten of tuinbouw, en oppervlakten die in aanmerking kwamen in het kader van de steunregeling voor landbouwers die bepaalde akkerbouwgewassen verbouwen, werden gebruikt in het kader van de steunregeling voor gedroogde voedergewassen of onder een nationaal of communautair braakleggingsprogramma vielen”.

Bijgevolg kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat het blijvend grasland in het kader van verordening nr. 1782/2003, voor de initiële toewijzing van rechten, geen areaal is dat verschilt of losstaat van hetwelk voor ander landbouwgebruik is bestemd.

3. Voorts bepaalt artikel 29 van verordening nr. 1782/2003 (onder het opschrift „Beperking van de uitbetaling”) dat „[o]nverminderd bijzondere bepalingen in afzonderlijke steunregelingen, [...] niet [wordt] uitbetaald aan begunstigden van wie vaststaat dat zij de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig hebben gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de betrokken steunregeling”.

TEN DERDE. Uitgangspunten en noodzaak van een prejudiciële verwijzing.

1. Voor de beslechting van het hoofdgeding is het van essentieel belang dat wordt bepaald of de algemene bepaling van het besluit van de regering van Aragón van 24 januari 2007 (op basis waarvan de aan verzoekster toekomende rechten zijn gekort) in overeenstemming is met de bepalingen van de hierboven geanalyseerde Uniewetgeving. [Or. 11]

In herinnering moet worden gebracht dat verzoekster haar verzoek om toewijzing van de litigieuze toeslagrechten heeft gebaseerd op het – door geen van de partijen betwiste – bestaan van een bepaald aantal volledig uit blijvend grasland bestaande subsidiabele hectaren.

In het bestreden arrest is het aantal subsidiabele hectaren gekort overeenkomstig voormelde algemene bepaling van het besluit van de regering van Aragón van 24 januari 2007, dat van die subsidiabele hectaren uitsluit de voor grasland bestemde arealen die nog niet zijn gedeclareerd en in aanmerking genomen bij de berekening en de initiële toewijzing van die toeslagrechten overeenkomstig verordening nr. 1782/2003. De autonome regio Aragón is dus van oordeel dat voor de bepaling van de in verordening nr. 1782/2003 bedoelde toeslag van het begrip „*subsidiabele hectaren*” moeten worden uitgesloten de voor grasland bestemde arealen die nog niet zijn gedeclareerd en in aanmerking genomen voor de initiële toewijzing van die steun, tenzij de landbouwer bewijst dat de in dat verband gedeclareerde nieuwe arealen daadwerkelijk voor weiland zijn bestemd.

Voorts geeft die algemene bepaling aan dat die uitsluiting strookt met artikel 29 van verordening nr. 1782/2003, door te bepalen dat de vervanging van bouwland door grasland met het oog op de verkrijging van toeslagrechten neerkomt op een „*kunstmatige creatie van voorwaarden*”, op grond dat achter die vervanging – blijkens de tekst van die bepaling en de door verzoekster in het kader van het geding voorgestane uitlegging daarvan – het opgeven van de daadwerkelijke landbouwactiviteit schuilgaat.

2. Bijgevolg hangt de al dan niet toewijzing van verzoeksters vordering (die strekt tot verkrijging van toeslagrechten a rato van de in haar steunaanvraag gedeclareerde subsidiabele hectaren) af van de uitlegging die het Hof van Justitie van de Europese Unie geeft aan de artikelen 43, 44 en 29 van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003, in het bijzonder met betrekking tot de volgende twee samenhangende kwesties. **[Or. 12]**

In de eerste plaats moet worden nagegaan of artikel 44 van verordening nr. 1782/2003 de nationale overheid toelaat om te voorzien in een algemene bepaling zoals het besluit van 24 januari 2007 van de regering van Aragón, waarin van de categorie van subsidiabele hectaren worden uitgesloten alle door een landbouwer gedeclareerde arealen blijvend grasland die uitstijgen boven het areaal waarmee voordien rekening was gehouden om overeenkomstig artikel 43 de hem toekomende normale rechten te berekenen, waarbij de inachtneming van die arealen en dus de vervanging van bouwland door grasland afhankelijk is gesteld van de voorwaarde dat het grasland in het jaar waarvoor de landbouwer aanspraak maakt op toeslagrechten daadwerkelijk voor veeteelt is bestemd. Met andere woorden rijst de vraag of de bevoegde instanties van de lidstaten, gelet op de door verordening nr. 1782/2003 gegeven definitie van „*subsidiabele hectaren*” (waaronder „*blijvend grasland*” onvoorwaardelijk valt), in het algemeen het subsidiabele blijvend grasland van bedrijven waarvan een voederareaal in aanmerking is genomen voor de toewijzing van bedrijfstoelage-rechten, kunnen beperken tot „*een maximumareaal dat niet uitstijgt boven het gemiddeld voor de toekenning van bedrijfstoelage-rechten in aanmerking genomen voederareaal*”, waarbij onweerlegbaar wordt vermoed dat boven dat areaal gedeclareerd blijvend grasland kunstmatig is.

In de tweede plaats moet worden nagegaan of artikel 29 van verordening nr. 1782/2003, door uitbetalingen uit hoofde van de steunregelingen te ontzeggen aan begunstigden „*van wie vaststaat dat zij de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig hebben gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de betrokken steunregeling*”, de lidstaten toestaat te voorzien in algemene bepalingen die het aantal „*subsidiabele hectaren*” (blijvend grasland) zonder inachtneming van de concrete omstandigheden van de betrokken landbouwer algemeen beperken op grond dat de opname in die hectaren van het blijvend grasland dat is gedeclareerd boven dat waarmee rekening was gehouden voor de initiële toewijzing van de bedrijfstoelagen, kunstmatig is. [Or. 13]

3. De prejudiciële verwijzing is noodzakelijk omdat redelijke twijfels bestaan over de uitlegging van het Unierecht. Uit de bewoordingen van de Uniewetgeving kan namelijk geen zo voor de hand liggende uitlegging worden afgeleid, dat zij niet alleen voor de verwijzende rechter maar ook voor alle andere rechterlijke instanties van de verschillende lidstaten dwingend zou zijn (arrest van 29 februari 1984, CILFIT, C-77/83, EU:C:1984:91).

In het onderhavige geval liggen de twijfels voor de hand. Zoals uiteengezet, valt uit de bepalingen (met name de artikelen 29, 43 en 44) van de in casu toepasselijke verordening nr. 1782/2003 af te leiden dat de Uniewetgever heeft voorzien in een begrip „*subsidiabele hectaren*” dat onvoorwaardelijk het „*blijvend grasland*” omvat, zonder dat deze of andere bepalingen voorzien in de mogelijkheid om een deel van dat blijvend grasland uit te sluiten wanneer het uitstijgt boven het areaal waarmee voordien rekening was gehouden bij de bepaling van de aan de landbouwer toekomende normale rechten.

Daaraan moet worden toegevoegd dat de Uniewetgever zelf (in artikel 29 van verordening nr. 1782/2003) toelaat om uitbetalingen te ontzeggen wanneer „*vaststaat*” dat de betrokken landbouwers „*de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig hebben gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de betrokken steunregeling*”. Gelet op de in die verordening gebruikte formulering („*vaststaat*”) rijzen twijfels over de mogelijkheid voor de nationale autoriteiten om dat kunstmatige karakter te vermoeden op de enkele grond dat een deel van het gedeclareerde blijvend grasland oorspronkelijk niet in aanmerking was genomen voor de toewijzing van bedrijfstoelagen.

4. Alles welbeschouwd dient het Hof van Justitie te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de vraag of genoemde bepalingen van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 in de weg staan aan een algemene bepaling (in casu van de regering van Aragón) die op basis van het Unierechtelijke begrip „*subsidiabele hectaren*” een aantal niet uitdrukkelijk in die verordening bepaalde gevallen van die categorie uitsluit door in dergelijke gevallen onweerlegbaar te vermoeden dat de landbouwer de voorwaarden kunstmatig tot stand heeft gebracht. [Or. 14]

Gelet op een en ander

BESLIST DE KAMER:

ten eerste, om de behandeling van de zaak te schorsen totdat uitspraak is gedaan over het verzoek om een prejudiciële beslissing.

ten tweede, om het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moeten de artikelen 43 en 44 van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003 aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling die van de categorie van subsidiabele hectaren uitsluit alle door een landbouwer gedeclareerde arealen blijvend grasland die uitstijgen boven de arealen die voordien in aanmerking waren genomen bij de bepaling van de aan die landbouwer toekomende normale rechten, waarbij de inaanmerkingneming van die arealen en dus de vervanging van bouwland door grasland afhankelijk is gesteld van de voorwaarde dat dit grasland daadwerkelijk voor veehouderij is gebruikt in het specifieke jaar waarvoor om toeslagrechten wordt verzocht?”

Indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord:

„Moet artikel 29 van verordening (EG) nr. 1782/2003 van de Raad van 29 september 2003, dat uitbetalingen op basis van de steunregelingen ontzegt aan begunstigden van wie ‚vaststaat dat zij de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig hebben gecreëerd om een voordeel te verkrijgen dat in strijd is met de doelstellingen van de betrokken steunregeling’, aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten niet toestaat te voorzien in algemene bepalingen die het aantal ‚subsidiabele hectaren’ (blijvend grasland) beperken door een objectieve omschrijving te geven van de algemene gevallen waarin wordt aangenomen dat de begunstigde [Or. 15] de voorwaarden voor de uitbetaling kunstmatig heeft gecreëerd, zonder concreet en met betrekking tot een specifieke landbouwer het bewijs te leveren van de door die landbouwer verrichte activiteit en diens handelwijze?”

[omissis]